U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupený JUDr. Milanem Štembergem, advokátem se sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2022, č. j. 3 A 96/2021 – 88, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 12. 5. 2023, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 5. 2023, se žalobce domáhá určení lhůty, v níž by měl 3. senát Nejvyššího správního soudu projednat a rozhodnout o jeho kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2022, č. j. 3 A 96/2021-88. Kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu došla dne 15. 11. 2022. Žalobce v návrhu zdůraznil, že se ochrany před neoprávněným zasahováním do soukromí neúspěšně domáhá od roku 2017. Konstatuje, že součástí jeho práva na spravedlivý proces je i právo na rozhodnutí v přiměřené době, a nesouhlasí s tím, aby musel na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti čekat další dobu.

[2] K návrhu se vyjádřil předseda třetího senátu JUDr. Rychlý. Uvedl, že ve věci byly dokončeny veškeré procesní úkony v rámci tzv. předrozsudkové agendy a poté byla věc v souladu s § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zařazena tzv. na pořad, kde „čeká“ na projednání a rozhodnutí dle pořadí, v jakém k soudu napadla. K žalobcově žádosti o sdělení stavu řízení Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 10. 5. 2023, č. j. 3 As 288/2022-24, uvedené informace sdělil s tím, že rozhodnutí soudu ve věci samé lze očekávat do konce roku 2023. Soud žalobci sdělil, že kasační stížnosti jsou projednávány v kterém soudu přijdou, a dále věcí vyřizovaných v přednostním režimu, mezi které není žalobcova věc soudním řádem správním zařazena (viz § 56 odst. 3 s. ř. s.). Dále dodal, že v současné době jsou na pořadu projednávání 3. senátu věci, u nichž je soudcem

zpravodajem, s datem nápadu přibližně v listopadu 2021. Uvedl, že nespatřuje důvod pro postup podle § 56 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s., tedy pro předřazení věci ze závažných důvodů; takovými důvody jsou ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. konkrétní skutečnosti, ty však žalobce soudu nesdělil. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považuje návrh na určení lhůty k provedení úkonu za nedůvodný.

[3] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti výše uvedené ze soudního spisu a dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

[4] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[5] Nejvyšší správní soud již několikráte ve své judikatuře konstatoval, že průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu.

[6] Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že třetí senát nebyl v případě žalobce nečinný. Jak vyplývá z předloženého soudního spisu, věcí se soud bezprostředně po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání je ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Konkrétně vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 23. 11. 2023, č. j. 3 As 288/2022-10. Dále si vyžádal dne 24. 11. 2022 spis Městského soudu v Praze a přeposlal žalovanému kasační stížnost k vyjádření. Lze připustit, že soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[7] Podle § 56 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce (odst. 2), projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon (odst.3). V případě žalobce se nejedná o věc spadající do přednostního režimu (žádost o informace).

[8] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zde není dán žádný relevantní důvod, či obecný zdůvodnitelný zájem na předřazení věci žalobce mimo zákonem určené pořadí.

[9] Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dobu, po kterou se žalobci nedostalo dosud rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení ve věci navrhovatele vedené pod sp. zn. 3 As 288/2022 nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za již nepřiměřenou.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu